

Moje soukromí

Před dvěma lety jsem si založila účet na facebooku. Neudělala jsem to proto, že bych po tom nějak toužila, spíš kvůli svým vrstevníkům. Jejich názory se opravdu shodovaly: „Ty nejsi na facebooku, jak bez toho můžeš žít..? Ona nemá facebook, s tou se nebav.“ Ach ano..nátlak většiny. A tak jsem se tedy zaregistrovala. Bála jsem se, nelíbilo se mi, jak moc intimní informace po mě tato sociální síť chce, třeba jsem nechtěla zveřejňovat jestli jsem zadaná, nebo ne. Je každého věc, jestli se tím chce chlubit na facebooku, ale já rozhodně nejsem jedna z nich, dokonce jsem po tomto chvíli váhala s myší u křížku. Když jsem si ale vzpomněla na spolužáky, jejich řeči a pohledy, založila jsem si ho...

První den mě to celé šokovalo...všechny ty statusy o tom jak se kdo trápí, o tom kdo s kým je „zadaný“ a hlavně ty polonahé fotky. V hlavě mi křičel můj vnitřní hlas:„Vy nány pitomý, copak nemáte žádnou sebeúctu? Ještě to ani nemáte zablokované, víte kolik cizích lidí se k tomu může dostat..? Je mi vás líto.“

Říkala jsem si...dobře je to jejich život nech to být. To oni si ho tímto ničí. Když s tím ale začala moje kamarádka, rozhodla jsem se do toho zakročit. Chvíli kvůli tomu na mě byla naštvaná a pár týdnů jsme se nebavili, po tom co jí spousta kluků, s kterými se ani nechtěla bavit, začalo otravovat, mi ale dala za pravdu a hned ji smazala.

Jednou ale moje spolužačka vyfotila fotku ze šatny, když jsme měli tělocvik a já byla jen ve spodním prádle. Jelikož ta spolužačka je taková ta holka z facebooku ihned to zveřejnila a hned potom se tam začaly hrnout lajky a komentý kluků. Šílela jsem! Jak si tohle mohla dovolit a to se mě nezeptala. Ihned jsem jí napsala, ať tu fotku smaže a po mém dvouhodinovém otravování, kdy si užívala moji bezmoc, ji konečně smazala. Od té doby vím co je zač a dávám si na ni pozor.

Bála jsem se... V jednom časopisu jsem četla, že facebook má v datech úplně všechno, co na něm je a dokonce i bylo. Že i to, co člověk smazal, má někde uloženo. Jednu dobu jsem uvažovala, jestli si ho nezruším úplně, v té době se mi ale ozval kamarád z Aše, kterého jsem znala z tábora. Na úplně druhé strany republiky a potřeboval pomoc, tak jsem si s ním pár týdnů chatovala a pomáhala mu. Ano v té chvíli jsem oslavovala facebook, je to skvělá možnost jak být pořád v kontaktu s lidmi, které byste možná už celý život neviděli. Ale tento pocit mi moc dlouho nevydržel.

Po nějaké době jsem na facebooku objevila účet mojí sestřenky, bylo tam její jméno, datum narození, sice neměla žádnou fotku a sama mi říkala že facebook mít nechce..ale..každý časem změni na věci názor. Když jsem jí odeslala žádost o přátelství a ona mi týden neodpovídala, přišlo mi to divné, potkala jsem se s ní ještě ten týden a zeptala jsem se jí na to. Vůbec nevěděla, o čem to mluvím, byla úplně v šoku. Ukázala jsem jí ten profil a už se tam objevil i status o jejím klukovi a o tom, co jí dal na narozeniny. V tu chvíli jsme věděli, že je to ještě horší, než jsme si mysleli. Musel to být totiž někdo, kdo ji znal a někdo komu věřila, protože jen tak někomu sestřenka nevykládá o svém klukovi. Šílela jsem! Co za kamaráda by mohl něco takového udělat..? Nemělo cenu se nad tím ale rozčilovat. Věděla jsem, že musím jednat. A tak jsme se sestřenkou začali plánovat. Ten člověk, ať už to byl kdokoliv si mě nakonec přidal do přátel..a tak jsem si s ním začala psát. Nejdřív normálně jak se má, co dělá a podobně...a potom jsme se sestřenkou vymysleli taktiku jak na to. Nejvíce se bavila se třemi holkami. A jenom jim řekla o svém klukovi, tudíž to musela být jedna z nich, nikdo jiný. A z toho jsme vyšli. Jeden den k nám měla jít sestřenka na oslavu spolu s celou

rodinou. A já jí řekla ať každé kamarádce poví jiný čas, kdy přesně k nám jde. Jedné poví o půl jedné, druhé ve tři a třetí ve čtyři. A ať zdůrazní, jak jí strašně mrzí, že nemůže být zrovna s ní. Když jsem se potom na facebooku ptala, kdy k nám nakonec přijdou..Odpověděla ve tři. Sestřenka si s ní promluvila a opravdu to byla ona! Doteď je mi moje sestřenka vděčná a já mám dobrý pocit, že jsem jí mohla pomoci.

A tak jsme to nakonec vyřešily! Internet je bezpečný, ale jen tehdy, když víte, jak ho správně používat! Tak pozor na to!
A hlavně pozor na vaše soukromí! Každý by ho měl respektovat, neboť je to vaše a jen vaše věc!

Zuzana Zavadilová
14 let
Gymnázium Kroměříž